

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; (Efter Schiller) ; Musiken af
Andr. Romberg.

Titel | Title:

Klokkesangen

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : trykt hos J. Irgens, 1827

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Klokkesangen.

(Efter Schiller.)

Musiken
af
Andr. Romberg.

Vivos voco. Mortuos plango. Fulgura frango.
Levende jeg kalder. Dver Døde jeg klager. Lynet jeg bryder.

Opført i det musicalske Selskab Citerpes Concert
den 13de Mai 1827.

Mesteren.

Trofast muret ned i Jorde
Stander Formen, bygt af Leer;
Støbt i Dag maa Klokken vorde;
Hurtig, Svende! Skynder Jer!
Stridt fra Panden heed
Maa nedrinde Svæb,
Skal sin Mester Bærket ære;
Himlens Bistand med os være.

Chor.

Den Idraet, som vi foretage,
Et Alvorsord vil anstaae vel;
Naar sunde Taler den ledsage,
Arbeides fort med munter Sjæl.
Saa lad os da med Flid betragte,
Hvad svage Evne kan formaae;

Den flette Mand maa man foragte,
 Som handler uden at forstaae.
 Det er det, hvilket Manden pryder,
 Og dertil gaves ham Forstand,
 At i hans Indre dybt gjenlyder,
 Hvad med sin Haand han skabe kan.

Mesteren.

Lager Træ af Fyrrestammer;
 Dog ret tort det være maa,
 At de sammentrængte Flammer
 Gjennem Dovens Åbning flaae.
 Kobb'ret koges maa,
 Kaster Tin derpaa,
 At det Klokke-Malm, vi syde,
 Paa den rette Viis kan flyde.

Chor.

Hvad vore Hænder kan udvirke
 I Grubens Dyb ved Hjælp af Ild,
 Det Klokker i den høie Kirke
 Lydt os til Nøes forkynde vil.
 Det vare vil til sidste Dage
 Og røre mangan Siæl paa Jord,
 Det vil med den Betrængte klage
 Og stemme til Andagtens Chor.
 Hvad Kaar en Jordens Søn skal have
 Af Skjebnens Verespil tilført,
 I paa metalne Krone grave,
 At høitidsfuldt det rundt blier hørt.

Mesteren.

Hvide Blæser seer jeg springe,
 Snart vor Masse flyde maae;
 Afkølt I hid mig bringe,
 Naar vor Støbning da skal gaae.
 Stummet ovenpaa
 Bort fra Malmet maa,
 At fra det Metal, vi mænge,
 Keent og klart sig Stemmer trænge.

En Stemme.

Thi festlig klinger det til Glæde,
 Og hilser det nyfødte Noer,
 Naar det i Søvnens Arm mon træde
 Den første Vandring paa vor Jord.
 End dybt bag Tidens Slør det hviler,
 Om Skiebnen truer eller smiler,
 Og Moderømhed bær Dmsorgen
 For det i Livets første Morgen —
 Med Vilens Fart henile Aar.

En anden Stemme.

Hos Piger stolten Dreng ei hviler,
 Han stormer vildt i Trængslen hen,
 Med Stav i Haand om Jorden iler
 Og vender fremmed hjem igjen,
 Og herlig, som fra Himlens Høie
 Et Billed i sin fagre Vaar,
 Med blysomt og undseeligt Die
 Han Pigen seer, som for ham staaer.
 Navnløse Længsler gjennemtrænge

Den Ynglings Barm; han Dmgang fyer;
 I Diet klare Taarer hænge,
 Og Brodres vilde Sværm han fyer.
 Saa bly paa hendes Bei han træder,
 Lyksaliggjort ved hendes Smil,
 Og Markens Skjønneſte opleder,
 Hvormed ſit Alt han pryde vil.

To Stemmer.

Du sømme Længſel, søde Haaben,
 Da Salighed er Hjertets Elag,
 Og Diet ſkuer Himlen aaben,
 Paa ungen Elſkovs første Dag.
 O! at den grønnes evig blid
 Den unge Elſkovs Blomſtertid!

Mesteren.

See hvor Piberne alt mørkne!
 Denne Stav jeg dypper ned;
 Sees det da glaſſeert at ſtørkne,
 Er det godt at ſtobe med.
 Raſk, hver Svend i Hu!
 Prøv vor Blanding nu,
 Om det Skjøre med det Bløde
 Blander ſig i heldigt Møde.

En Stemme.

Der, hvor det Dmme med det Strengte,
 Hvor Stærkt og Mildt ſig ſammenmænge,
 Der giver det en herlig Klang.
 Thi prøve, hvo ſig evigt binder,
 Om Hierte han til Hierte finder!
 Kort Drømmen er, men Anger lang.

Indigen i Brudens Loffer
 Snoes jomfruelige Krands,
 Naar de muntre Kirkeklokker
 Rime høit til Festens Glands.
 Ak! den bedste Fæst, os gives,
 Ender ogsaa Livets Naar;
 Med det Glør som sønderrives,
 Plat den skjøne Drøm forgaaer.

En anden Stemme.

Er Videnskab Tant,
 Maa Kjerlighed blive;
 Kun Blomsten forsvandt,
 For Frugt at give.
 Men Manden maa ud
 I fiendtlige Skare,
 Maa samle og spare
 Og plante, opfinde;
 Udgrunde og vinde,
 Sig tumle og plage
 For Held at opjage.
 Da indstrømmer Rigdom til ham uden Lige,
 De herligste Skatte fra Laderne fige,
 Hans Plads vore, hans Huus vides ud.
 Og inde færdes
 Den tugtige Huustro
 Hun, Børnernes Moder,
 Forstandigt regjerer
 Den huuslige Cirkel;
 Hun Pigerne lærer
 Og Drengene aver
 Og Alting vender

Med briftige Hænder.
 Den ordnende Sands
 Gi'er Huset sin Glands;
 Hun Skatte henlægger paa dustende Hylber,
 Og Tænen mod fineste Traade hun fylder,
 Og nette polerede Skrin fanter fuld,
 Af sneehvide Binned og glindsende Uld,
 Og indvortes Birken giver udvortes Glimmer
 Og færdes immer.

Sire Stemmer.

Og hver Fader med freidig Siæl,
 Ud fra Husets vidtøinede Mønning
 Dverregner sit lyse Held;
 Tæller, hvormange Bægge der ere,
 Seer den Dverflod, Bjelkerne bære,
 Og hans Lofts de velsignede Dyrger,
 Hvoraf det under Kastningen gynger.
 Roser sig stolt i Mund:
 "Stadig som Jordens Grund
 "Mod hver en Modgangs Magt
 "Stander mit Huses Pragt!"

Flere Stemmer.

Dog der er mod Skjæbnens Magter
 Ingen evigfaste Pagter,
 Og et Uheld kommer brat.

Mesteren.

Nu vor Støbning kan begynde,
 Revnen her er jævn og skion;
 Dog før vi det lade rinde,
 Holde vi andægtig Bøn!

Tapperne herud!
 Huset skierme Gud!
 Rygende i Formens Bue
 Skyder den ildbrune Lue.

Chor.

Belgjørende er Ildens Magt,
 Naar den er vogtet, lænkelagt;
 Hvad Manden danner og formaaer,
 Ved denne Himmelkraft fremstaaer;
 Dog Himlens Kraft er skrækkelig,
 Naar den af Lænken slider sig,
 Og Datteren af frie Natur
 Er sluppen af sit trange Buur.
 Bee da, naar den løs sig lader,
 Borende foruden Baand
 Giennem folkopfyldte Gader
 Nafer rædsomt Brandens Vand,
 Thi hvert Element jo hader
 Alt, hvad blev ved Mandens Haand.
 Ned fra Skyen
 Grøde kvælder;
 Regn udvælder;
 Uden Balg mod Jord fra Sky
 Straaler flye!
 Høit fra Taarnet hører Hviin!
 Det er Storm!
 Blodig rød
 Er Guds Himmel;
 Det er ikke Dagens Blød!
 Hvilken Stimmel
 Gaden op!
 Damp slaaer op!

Flagrende staaer Ildens Støtte,
 Som et Rovdyr gridst paa Bytte,
 Huus fra Huus den sig mon flytte,
 Som naar Dødens Ildsvælg syde,
 Luften brænder, Bielker knage,
 Stolper styrte, Binduer klirre,
 Smaaabørn jamre, Mødre irre,
 Dyret hviner
 Blandt Ruiner,
 Alle flygte, redde, stime,
 Nat er lys, som Middagstime.
 Lange Kiederad af Hænder
 Spanden sender
 Kapviss fort; Ilden over
 Sprudle Kilder, Vandets Rover.
 Stormen hylér ovenfor,
 Griber Flammen i sin Flugt;
 Spillende paa tørre Frugt
 Slaaer den ned, i Loden flammer,
 Griber Sparrers tørre Stammer,
 Og som vil den i sin Stimmel
 Rive med en Jordens Part,
 Boldsom i utæmnet Fart
 Boxer den mod høien Himmel
 Kæmpestor!
 Søn af Jord
 Vige maae for Guddoms Vælde,
 Seer sit Værk med Undren hælde,
 Synke i kaotisk Brimmel!
 Der nu staae
 Nøgne Bægge,
 Hvor sig vilde Storme lægge;

Fælt i øde Bindueshuler
 Rædsler bygge,
 Og fra høien Himmel Skyer
 Rige ind. —

En Stemme; Recitativ.

Med et Blik
 Manden skuer
 Did, hvor Euer
 Alt hans Gods til Bytte fik;
 Dog ei han for sin Bortgang gruer;
 Hvad Glden og ham røvet har:

Sire Stemmer.

En fallg Drost end er tilbage;
 Ham blev jo Børn og kierlig Mage;
 Han savner ingen Dyrebar!

Mesteren.

Jordens Skjød mon det optage;
 Formen fyldtes ved vor Tid;
 Gier den det og skjønt tilbage,
 At det lønner Kunst og Flid?
 Om vor Dont mislang?
 Formen søndersprang?
 Ak! maaskee vort Haab blier skuffet;
 Muligt Banheld alt har truffet.

Chor.

I Jordens Skjød vi trøstlig gjemme,
 Hvad ved vor Haand udvirkes kan;
 Sin Gæd der gjemmer Ugrens Mand,
 Med Haab, at den paa Himlens Stemme,

Vil opstaae af det dunkle Land.
 Dog end meer kostbar Sæd vi skiule
 Med Kummer dybt i Jordens Skjød;
 Og haabe, at af Gravens Hule
 Den spirer herligt igiensød.

Høit i Taarnet

Wengstligtrang

Klokker toner

Gravens Sang;

Sorg bebuder os dens Klemt, som ringer
 For en Vandrer, man til Hvile bringer.

Recitativ.

Af! den fagre Biv, den Dmme!
 Af! den hulde Moder blegned!
 Skyggers mørke Konge bortrev
 Hende fra den elskte Mage,
 Bort fra hendes kære Smaae,
 Som hun fødte ham til Fryd,
 Som hun saae med Moderlyst
 Bore til ved omme Bryst!

En Stemme.

Af! hans Huses skionne Kiæde
 Aldrig meer blier heel igjen!
 Thi til Skyggers Land hans Glæde,
 Fromme Moder, vandred hen!
 Bort svandt hendes Tilsyns Dage,
 Da hun vaaged Englen liig;
 Og en Moders Pligter tage
 Kolde Fremmede paa sig.

Mesteren.

Medens Klokkens Glød sig sætter,
 Lad det strænge Arbeid staae!
 Som i Løvet Fuglen sprætter,
 Alle Mand sig hvile maae.
 Kommer Stiernekin,
 Gaaer Fært Arbeid ind;
 For en Dreng Fritimer lyde,
 Mestren maa sig altid bryde.

En Stemme.

Fro, med snare Fied, fremiler
 Fiernt i vilde Skov hiin Vandrer
 Til den Egn, hvor Hiemmet smiler.
 Faaresflokken hiemad drager,
 Og Hornqvægets
 Vandebredé, glatte Hiorde
 Komme alle
 Brølende til vante Stalde.
 Tungt herind
 Vognen svinger
 — Kornet twinger,
 Paa dets Neger
 Gynget leger
 Broget Krands;
 Og de unge Høstfolks Skare
 Flyer til Dands.
 Lyst det bliver paa Torv og Gade
 Om selfkabelige Flamme
 Husets Folk sig fro forsamle
 Og med Dundren Porten lukkes.
 Sort bedækker sig nu Jorden;

Men den trygge Borger skrækker
 Natmalm ei,
 Som den Onde rædsomt vækker;
 Loven vogter ham paa hver hans Bei.

To Stemmer.

Høie Orden, velfærdrige
 Himmelbatter! som det Eige
 Fri og let og fro har bundet,
 Stæders Varighed begrundet,
 Kaldet Vilde først fra Skove
 Til selskabelige Love,
 Mildnet Menneskenes Sæder,
 Nabnet Sands for ædle Glæder,
 Og med denne sammenblandet
 Kierlighed til Fødelandet.

Chor.

Tusind travle Hænder mødes,
 Hielpes ad i munter Pagt,
 Og, mens raakt hvert Savn afbødes,
 Yttret virksomt sig hver Kraft.
 Mesteren med Svende nyder
 Ro i Friheds Helligdom;
 Hver sig ved sin Stilling fryder,
 Og foragter haanlig Dom.
 Flid maa Borgrens Hæder være,
 Velstand lønner ham hans Tid;
 Majestæt gier Førsten Være,
 Os ophøier Hænders Flid.

Fire Stemmer.

Hulde Fred!
 Søde Enighed!

Dvæler, dvæler
 Benligt over dette Sted!
 Ingentid den Dag oprinde,
 Da de fæle Krigens Horder
 Disse stille Dale hærge!
 Da paa Himlen, hvor vi Aftenrøden skue
 Ynderig,
 Landsbyers Flamme, Stæders Lue
 Straale vild og frygtelig.

Mesteren.

Nu Stilladsen sønderbryder!
 Til sin Hensigt var den stærk;
 At sig Sind og Die fryder
 Over det velykte Bærk!
 Svinger Hamren fort!
 Dækket falde bort!
 Før vi Klokken op kan bringe,
 Formen først maa sønderspringe.

Chor.

En Mester kan sin Form jo brække
 Til rette Tid med kyndig Haand;
 Dog vee! naar Ertse's Flammebække
 Udflyde stridt foruden Baand.
 Blindtrasende med Tordnens Bragen
 Det sprængte Huus de sønderflaae,
 Med aabne Helvedstrubes Knagen
 Fordærvudspyende de gaae.
 Hvor Kræfter færdes, raae og vilde,
 Der kunne sig ei Former bilde;
 Naar Folkene sig selv befrie,
 Er det med deres Vel forbi.

See, naar sig tyst i Landets Stæder
 Ufredens Fakkell tænder an,
 Og, søndrende de tunge Kiæder,
 Til Selvhjelp reiser sig hver Mand;
 Oprørets Mænd til Klokken stime,
 Den hylér Opstand overalt,
 Og, viet til kun Fred at time,
 Den stemmer Løsnet til Gevalt.

Frihed og Eghed Alle hylde,
 Hver rolig Borger griber Sværd,
 Trindt Gader sig og Haller fylde,
 Og Bander øve Morderfærd.
 Af Tigrens Blodtørst Qvinden brænder,
 Og Skændselsdaad hun leger med,
 End gispende, med Panthrens Tænder
 Hun Fiendens Hjerte sønderled.
 Ei noget helligt er; de ømme
 Gendrægtighedens Vænder flye;
 Den Gode maa for Nidding rømme,
 Og Laster herske uden Sky.
 En Løve farlig er at vække,
 En Tigers Tand ubændig er,
 Men skrækkeligst af alle Strække
 Er Mennesket i vilden Færd.
 See dem, som Himlens Fakkell tænde,
 Og laane evigblinde Mand;
 Ei Lys for ham, kan den kun brænde,
 Og sætte Stad og Land i Brand.

Mesterent.

See engang den gyldne Stierne,
 — Gud har Fryd forlenet mig!

Blank og glattet Malmets Kierne
Frem af Skallen skyder sig.

Dg fra Hielm til Krands
Straaler Solens Glands,
Dg det nette Baabestykke
Vorde vil sin Mesters Smykke.

En Stemme.

Herhid, herhid!

I Svende alle, ordner Flokken,
At vi ved Daab indvie Klokken.
Concordia, saa den hedde skal.

Chor.

Til Gendragt og til Broderskab herneben
Skal Klokkens Klang forsamle Menigheden!

Mesteren.

Dg Mestren vil at dette skal
Fra nu af være Klokkens Kald.
Høit over lave Jordlivs Klynge
Skal den i Himlens Wetherblaa
Som Jordnens nære Naboe gynges,
Dg stræbe Stjerner's Flugt at naae.
Den som en Stemme fra det Høie,
Sig Firmamentets Stjerner's Glands,
Alherrens Naades Magt ophøie,
Dg flette Karet's Vexelkrands.
Kun Evighed og Alvor høre
Man lyde i metalne Mund,
Dg med de snare Binger røre
Den Tidens Flugt fra Stund til Stund.
Til Skæbnen laane den sin Tale.

— Selv døð den Intet føler til —
 Dog med sin Svingen den asmale
 Jordlivets verelfulde Spil.
 Og som ei Dret Klagen binder,
 Naar mægtigttonende den slaaer,
 Saa lærer den, at Alt ing svinder,
 At Alt, hvad jordiskt er, forgaaer.
 Stramt det stærke Tougvæert drager,
 Hidser mig nu Klofken op,
 At i Klagen's Land den rager
 Svæver hen mod Himlens Top.
 Trækker drabelig!
 Alt den svinger sig.

Chor.

Glæde i vor Stad den bringe,
 Allerførst for Fred den ringe.
 Amen!

Kjøbenhavn, 1827.

Trykt hos S. Jørgens.

